

ALBATROZUL

— DUPĂ CHARLES BAUDELAIRE —

A desea marinarii voind să se desfete,
Atrag pe punți în cursă gigantică albatrozi
Ce însoțesc corăbiile, în legănite cete,
Pe-abisuri îmblinzite prin jertfe de matrozi.

Dar cum se văd pe scînduri, stăpînitorii slăvii
Devin ne'ndemînatici și înduioșător
Își poartă vastele-aripe tîrîș pe puntea năvii
Ca vîsle ostenite pe laturile lor

Fochistu-i necăjește și, schiopătînd, dă zorul
Să imiteze mersul sfîșioșilor captivi —
Ridicol, slab și trîndav s'arată sburătorul
Înmîmdat de risul matrozilor naivi.

Poetul e asemeni monarchului furtunii
Ce vizitează norii rîzîndu-și de arcași —
Proscris pe sol, în prada prigoanei și-a minciunii,
De aripele-i vaste se'mpiedică în pași

Pana la Cerna.
